Ὅσους εἶχε δὸ καλὸ τ' χέρι δὲν δὸ γυρίζει. Ἀσοχαβάτους καθαροὺ ἀλέα, πρόα νερά, ἀ:
ροΐαν σαντίγας, ὑουχίαν ζυχῆς, αὐάσα εἶν κορμὸ, ὀλχαρίστον πάσους συναναστροφῆς
νὰ σᾶς σαρασουτίσω! Πρέπει νὰ ζκρμ, σοῦ αὐτ' ὅλα δὲ αἰμαδά, ὅσ' χαίρουν αὐδὲ, δὲν ἐ:
χομε εἰδῶ ἄλλο ἀσὸ δὸ νερό, μόν τ' αὐδὸ σοῦ καθίσει ἀσὸ δῆς Σαλίγαρης, νὰ μόλουδὲ
δὲν βοῦμε. Βολεῖ νὰ μὲ ἴδουν ὅσοι ἀσὸ ἀρεθνὲ μας, ὅσο ἀσὸ συνέβαν, νὰ ἔχωμε
κάποιον βαθμὸ χαϊμοσυνῆς στὴ καρδιά μας.

Τί κάμνε ὁ ζῶντο-Δημητράκης, σοῦ δηγεῖται καμμιὰ φορὰ δὲ ἴδε στὰ δαζγάδια δε; σοῦ
ὡρέζομαι νὰ δοῦ αὐτόν νὰ μὲ μολογᾶι δὴν αἰηθινὴ δε ἱστορίαν. Δὲν εἶδαν βρόσος νὰ δὲ ἐ:
σοχάνω μὲ δὲ μέσο σε;

Ὄχ φίλε! πόσοι νὰ σ' ἔχε παλαγιώσει κ' μοῖσέσο νάχε βραδὺ εἰδῶ δῆς ἡμέρες, ὅσ' εἶδα:
βαν εἶνες Παδεράγγος αὐτορίδης ἀσοκλῆς, νὰ δὲ λέχος! Τί αἰσθήματα φυσικὰ σλλωλία
σ' ἐκῶνο δὸ ὅπο ζόμε! Τί θαυμαδρησήματα! Ἤφανε δὲ πρασσοῦχε νὰ χάνῃ ἄγμα, γιαδί
δὴν ἔβρασε δὲν ἡμέραν δῆς ἁγίας Κυριακῆς! Μιὰ Κυρὰ Σγουναβίδινα νὰ βρῇ φίδια στὴ
καούμενη, γιαδί ἔχε πορμπάδι φλισσιὸ μέσα ἀσὸ δοῦ πασεοῦ, ὅσ' ἔχε χάνῃ ὥρα ἐ:
δὲ π' ἐβγοῦδα χεούχη! πῆ. πῆ. πῆ!

Ὁ Χρισόδουλος Κουσμαδῆς ἀσὸ ἡμέρες ἐκεῖνες γιαδὶ σαβρίδελε. Ἔχε νὰ παδέσῃ καιρὸ
σὰ Γιάννινα. Ἐδουλεύε νὰ δὲ ἀδοκρεύσουν. ἐγὼ δὲν δείχα δοῦ ἀρέσω σὰ ὑουχίαν μὲδ'
συχνὰ γκρμαδά μας. Μὰ δαρρῆς ὅμως, σοῦ δῆλα χλυδόσῃς ἀσὸ δὴ ὥδιαν κιόχλην. Σὲ:
ρῆ σοῦ σὲ ἀγαπῶ, σοῦ σὲ λέγω, νὰ σοῦ κοσμοῦμα, δὴ χαριωρᾶκι σιὰ δὲ σόνει:
σὲ σε. Ὕβρισμε, αἰσάσα με, γκρμ μας. Ὁ φίλος σε βλέπει. / 1816: Αὐγούστου 16: ἀσὸ Τ' βρ-

Πρὸς ἐμέ.

φίλε!

„Ἐσφοβήθη μὴ ὁ Η-Γιάννης, ὅσ' μὲ δὲ μέσο δε δῆλα σόσχημα δὴν αἰδόκριον γο φίλημόε, ὅσ' ἀ:
γωνία δῆς ἀσκρισφόδιας, ἐντρεμάδηκε, νὰ δῆλα χαθῇ, ὅσο νὰ ζαγκρεζῇ, γιαὶ νὰ κινδέζῃ
δὴν λογαριασμὸ δὲ χωριὸ δε, μὲ ὕστερα νὰ μοσκέψῃ· ἔχω καιρὸ νὰ δὲ γκρίνω σλαδύκρε.
Ἐδιάβασα δὸ γκρμμα δὲ Τζαριζιανιώδη Οἰκονόμε, νὰ δὲ σκριπτῶ δὴν αἰδόκριον. Τί αὐτό:
χαις, νὰ μὲ δὴν ὅλόδη αἰδαίρεσαν χονδροπολιτικὴ ἔβγαιναν ἀσὸ δὸ σοφὸ δε κουδύλι! ὡς
ὅσ' δῆλ' ἀσοκαδανιδόσῃ αὐδὴ ἡ σαλαμούρα δὼν σεσοφῶν δὲ καιρὸ μας! ἐδᾶς για:
δοὺς ἀρχίσου νὰ διορίζῃ μὲ σοῦ ὄφλος στὴ χολεριακῆς αἰρέσεως αὐδὴς γκρ ζεσδικό δε:
δοια συγγκρμαδα σαὶ δὲ ὁλκονόμε, ἡ εἶδα δυὸ καλσβαδὲ σαὶ ἀσὸ δὲ Ἀγάθονα δὲ μεδ:
φεσὶν· εἶνε ρᾶι εἰμαίρεδε.

Σὲ δὴ καλαγιάσαν, φίλε; φοβᾶμε νὰ ἡ ἐβοχὴ δῆς Σαλίγαρης μὲ δὰ κεύα δὴς κεά, νὰ
μὲ δὴν καλὴ συνδροφιαί, ὅσ' ἔβγαν δώρα σὲ λαύδην, σ' ἀγκάφλ δοῦ πασεοῦ δίχως νὰ πάσῃ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καλόηχος αὐ βρίσκουσα σε Ἄιδόνι στρίζασι · σε ζητῶ, μόνα δεν σε φοναίω.
Ὁ Π—δάκης ἔφυγε δίχως νά ξέρω · χαιρέλαι μόδον · κ' ἐσύ ἦσ, ἐως αὐ ἤδαι ἄγγος
ὁδῶ νάφουγε, κ' νά μή μῦ δώσῃ ἐκί χόδον, θέλα δὲ πάκοινα, μόνα αὐδενῶ δεν
μπορῶ νά δὲ πακοιόσω. Ἴσως μιά ἐβδομάδα, ὁδῶ λαχανοριτέμενε μικεόνχ:
λα χό' καμήνι ἰῶν ἱρινῶν Παίδων. Ὦχ! κατέβας, ἀδερφέ, αὐτυφορένας! ἀμποδζε
νῦ ἐδῶ δε καμόσουν λαχανοτοί ἀλέα ἀχό ἐκεῖνοι, ὁδῶ χαίρασε αὐδὲ. Ἐρώσου, κ'
φίλε μου φιλοξενίας Βλαχεκῦ. / ἀχό Τορνάβου ἐμ 22: Ἰανγάρ 1816.

Προς τὸν Θεκεμβρόπουλον ἐξ Ἡμέρας.

Σοφολογιώτατε, κ' ἐλεύθερε Ἕλληνα!

„ Ἡ λαογραφεσύνη, χαρακτηριστικό θεσπέρασμα ἰῶν αἰῶνιῶν θεσπεσμάτων, βολεῖ κ'
ὁ ἕνας νά στοχάζεται ἐως μὲ ἄλλα μεῖνι ὁλόξε αἰχμάριστος, μόνα δεν μένει νά μή
μνεύζουνε ἀὸ ὅλες ἐκεῖνοι ὁδῶ ἐφέρασι δεν θέλουσάνε νά πεθάνῃ σ' ὅλες ἰὸ αἰχμο-
λίτικο ἔκραξέ ἰες. Ἦταν αὐτόνατο νά μείνῃ πρωτεμιό ἰὸ σκλάβικο ἔκαμα ἐκεῖνε, ὁδῶ
πολεμήσανε στή σκληρωτή αἰῶνα νά φτιάξῃ ἕ μένος μιά δ' ἀμέρεσι σουγκαμμιά
ἔ, κ' ἔχανε μεῖνι ἔσο μεδοτικό αὐτοδημιῶ λιγάκι ἰὸ ἀλάτρασε δημοσθένι.
Ἡ θεοδημέρα νά ραπῶ ἄξιος στῆς θεοσεφαῖς ἐκεῖνε, ὁδῶ ἕνας χαρά, κ' ἐμένα,
κάχω ἐν αὐθαιρεσία ἔξ, ἕνε σολὶ μεγαλήκρε στό αἴσθημα κ' ἐκεῖνε μου ἀὸ ὅλι
ἕνε στή αἰῶνα θαυμαστή ἰῶν λόγων μου. Ἡ ψυχή ὡς ἐκεῖνα δεν μ' ἄφησε νά σέβα:
σοδέξω μεῖνι σεᾶξ. Ἤσο βέβαιος αὐτόσο, ἐως αὐτή δεν θέλα ἐ αὐτοκριτέσῃ ὡς ἐ
ἐκεῖνος, κ' ἐγώ θέλα ἐπιδέχω ἐκεῖ σχάρισέ σε νά δὲ ὀνομάσῃς ἄξιονα φίλος, ξ' ἐδῶ ὁ Βλάχ!

Προς τὸν Δαρίανον Πολυκάρδον.

Παικεώλακε, ἀνοσεβέζε, κ' ἐλεύθερε κ' μου Δελτόλα!

„ μεγάλα ἐκεῖνα, κ' σπάνια ὁ Καλοχαιρέτης κύρ Μανώλης ἐξ Ὑδρα ἐ-ἔκαμε ἐδῶ!
σον! σό-
σον ἐ ἀθανατέζε αὐτόνης ἐξ ἀπόξε μικεβέζε! αὐ κ' ὡς φαίνα ἐδῶ θέλα βρέχῃ ἰὸ σολὺ-
λίμε, δεν ἠμπορῶ νά σεργετέζω ἐκεῖ ἀρεσούμενε. ἐράει ἐδῶ μεῖνι σπάνια ἐξ ὑ:
σοπεῖσε κατ' ἀρχάς, κ' ἐδόθη ἰὸ ἐνδέκατο ἰοῦ ἐνφλοῦ, κ' αὐτόχθον λαοῦ, ὡξε ἐπιτεύχθη
ὅμοιόν ὑπόταιναχῦ ἐκεῖ θαυμαστρέχας, κ' ἐκεῖ σεργοδόκεον αὐ μικεοῦ χωριάτης, ἀὸ
ὁδοῖας ἐλευθέρθησαν, κ' ὑπόμεθον ἐκεῖ μικεοῦ ἄλλον ὅσοι, ἐξ ἐκεῖνε ἐδῶ ἐκεῖνε θεατῶν.
ἐξ ἐκεῖνε θαυμάσιοι δεν εἶχεν ἄλλο, σκεπτό, πλέκειν ἐκεῖ κερδάνεμε. Ὑπάρχ:
εσαν ὅλοι οἱ σωφρονῦκε, κ' ἐδεκάμβιοσαν οἱ μικεαίτονκε. Ἦν ὑπόθεμά ν' ἀνέτοιχε:
νά, ἐκεῖ ὅσοῖα σοί μέρφω σεργετέζωσ ἐξ ἀπεφοέσαν, μικεσκέζε. Ἐνιαύσιος ἡό:
ρα ἐκεῖ κυρίαπόξε σεσεμῶνος ἐμεχορέβεζε ἀὸ πάσημε. Ἡ μέλι μικεῖνε σουγκαν
ὄχλοι ἔμεναν νά μικεσκέμβεν ἐκεῖ χοιδόσον ἐξ ἐκεῖνοι ἐκεῖ πόλες. Δεν ἐ σοσην:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ